

Az elkövetkezendő napokban magamba zárkóztam.

Nem gondoltam semmi rosszat a srácokról, csak egyszerűen próbáltam megemésztetni a történetüket. Fogalmam sincs milyen lehetett számukra.

Ugyanazt a lányt szeretni. Ölelni. Csókolni. Lefeküdni vele. Ugyanazzal a lánnyal tervezgetni a közös jövőt.. Amikor arra gondoltam, hogy ugyanazt a lányt szerették a testükkel, elkapott a hányinger.

Nem csak a fiúk miatt, hanem Amy miatt. Hogy volt ehhez gyomra? Nem mintha Josh és Rush ne lett volna szívtipró, éppen ellenkezőleg! De két különböző emberrel szexelni, és mindegyikkel elhitetni, hogy ő az egyetlen, számomra abszurd volt.

A srácok nagyon türelmesek voltak, és nem zaklattak. Habár továbbra is minden lépésemet figyelték, de amúgy megszokottan viselkedtek.

- Elmondták? - kérdezte Izzy, amikor másnap felhívtam.

Bólintottam.

- Végre - ujjongott.
- Még mindig nem fogtam fel teljesen - vallottam be kissé feszengve.
- Ezt szerintem egy normális ember nem is tudja igazán feldolgozni - felelt mosolyogva.
- Hogy tudták ezt megbocsátani egymásnak? - elmélkedtem.
- Úgy, hogy nagyon erős a barátságuk.
- Ez igaz - értettem egyet.

Hamarosan el is érkezett a dirtboard verseny.

Izgatottan figyeltem a Dirtboard versenyt a domboldalon. Josh, Dylan és Rush mellettem álltak, és mindannyian lelkesen buzdítottuk a versenyzőket, miközben Izzy minden tükre “húú”-zott, vagy “ááá”-zott.. Figyeltem, ahogy a versenyzők bátran vették az akadályokat, ugráltak és csúsztak a meredek lejtőn, miközben a levegőben szaltóztak és trükköket mutattak be.

A nap folyamán különböző versenyszámok zajlottak, és élvezettel figyeltem, ahogy a versenyzők versengtek egymással a legjobb idő eléréséért és a legstílusosabb mutatványok bemutatásáért. Az izgalom és az energiát árasztó hangulat átjárta a levegőt, nekem pedig nagyon tetszett, hogy részese lehettem ennek az eseménynek.

Minden ugrás és trükk után a nézők lelkes tapsviharban törtek ki, és én is csatlakoztam hozzájuk, ahogy magával ragadott a verseny izgalma és a többiek társasága. A versenyzők lendületes mozgása és a domboldal adta természeti kihívások látványa valóban feledhetetlenné tette ezt a napot számomra.

A versenyzők között voltunk. Oda lehetett menni megnézni a deszkáikat, és beszélgetni velük néhány szóban. Azonban a jó hangulatom hamar alábbhagyott, amikor kiszúrtam egy ismerős arcot a tömegben.

Szőke haja és azúrkék szeme szinte lyukat égetett a csontjaimba.

Jared.

Próbáltam tudomást sem venni róla, miközben igyekeztem a lehető legtávolabb maradni Joshtól, Rushtól és Izzytől. Azonban nem jártam sikerrel.

Épp egy különleges dirtboardot nézegettem, amikor éreztem, hogy valaki közeledik hozzám.

Felkaptam és a mozgás felé fordultam.

- Beszédem van veled, Blair - szólított meg Jared a jól ismert, reszelős hangján.

Végigfutott a hátamon a hideg.

- Nem vagyok egyedül - védekeztem.

Erőfeszítembe került felnézni rá, és utáltam magam, amiért máris reszketek a közelségétől.

Nem akartam félelmet mutatni, de Jared megrémített.

Jared kiváló alapanyag volt a lidércnyomás mintázásához.

- Csak rajtad múlik, hogy belekeverjük-e őket. Ha megnehezíted a dolgom, akkor igen. Ha megkönnyíted, akkor nem.

Halványan emlékeztetett arra a helyes srácra, akibe tizedikbe beleszerettem; magas, szőke, azúrkék szemekkel.

Azonban első ránézésre árnyéka sem volt régi önmagának. Az elhanyagolt külseje és nyurga alakja mellett ott volt az újonnan megjelenő szilajság, érdesség, mely megismerkedésünk és kapcsolatunk ideje alatt nem mutatkozott. Ki tudja, talán mindig is létezett, csak túl naiv voltam, hogy észrevegyem.

Jared megfordult, és elindult a kialakított pálya ellenkező irányába, ahol Rush és Josh tartózkodott. Nem állt meg és nézett hátra, hogy követem-e, mert tudta, hogy igen. Annak idején is ő irányított.

Most is ő irányít. Szertefoszlott minden önbizalmam és magabiztosságom, amit az elmúlt években felépítettem. Nem mertem Rush és Josh irányába nézni, mert rettegtem attól, hogy kiolvasnák a tekintetemből a félelmet, és közbe avatkoznának.

Jared valaha a karjában tartott. Simogatta a testemet és lelkemet. Későn jöttem rá, hogy a kapcsolatunk mindent felemésztő tűz, és hogy hagytam magam máglyára kötözni, amikor vele voltam.

Hozzám ért. Megcsókolt. Olyan szavakkal illetett, amelyekkel előtte soha senki. Azt éreztettem velem, hogy különleges vagyok.

- Arra való tekintettel, amit egymásnak jelentettünk - mondta - Hagyom, hogy megmagyarázd, mi ez az egész.

Közelebb lépett mire a hidegverejték gyöngyözni kezdett a tarkómon.

- Rühellem, hogy nem akarsz szóba állni velem - súgta.

Valaha azt suttogta a fülembe, hogy szeret, amire én viszonzásul megcsókoltam.

- Ez tényleg olyan megdöbbentő? - kérdeztem, és ügyeltem a hangsúlyomra, mert nem akartam jelenetet rendezni.

És nem akartam magamra haragítani.

- Visszaköltöztél? - kérdezte.

Egy pillanatra elgondolkodtam. Hazudhatnék. Mondhattam volna bármit, de az az igazság, hogy elegendő lettem a rejtőzködésből.

Bólintottam.

- Mennyi időre? - kérdezte fogcsikorgatva.

Vállat vontam, mire összeszűkül a szeme. A testem rögtön megfeszült, és az agyam azt kiáltotta, hogy fussak vagy pedig viselkedjek.

- Az irántad való tiszteletből visszahívom a srácokat - mondta. Hátra pillantottam, és akkor láttam, hogy a távolban Dax nem messze áll Rushtól, a kezében egy késsel.

Hátrahőköltem. Jaredre pillantottam, és igyekeztem eltitkolni, hogy a pánik teljesen előntötte a bensőmet. Ha Jared bármilyen érzelmet is érzékel, akkor tudni fogja, hogy jó helyen puhatolózik. Nem akartam, hogy baja essen még valakinek miattam.

A perifériámból láttam, hogy Jared felemeli a kezét, és int Daxnak, aki hátat fordít Rushnak, aki mindvégig háttal állt neki, mit sem sejtve az egész helyzetről.

- Az irántam való tiszteletből? - kérdeztem egy oktávval magasabb hangon, mire néhány körülöttünk lévő ember felénk fordult.
- Tartozom neked eggyel. Egyszer fedeztél bennünket, és elvitted helyettünk a balhét - mondta. - Vedd úgy, hogy leróttam a tartozásom.

A hideg futkosott a hátamon.

- De tudni akarok valamit - kezdett bele, és még közelebb lépett hozzám - Ki tanított meg dirtboardozni?
- Senki - vágtam rá.

Nincs az az isten, hogy bemártsam Dylant, a barátomat ennek a seggfejnek.

- Nem létezik, hogy magadtól tanultad meg. Falazol valakinek! Azonnal mondd meg, hogy kinek.

Szorosan lehunytam a szemem, amikor meghallottam annak az embernek a hangját, akinek a lehető legjobban távol kellene tartania magát Jaredtől.

- Én voltam - szólalt meg a hátam mögül Dylan.
- Howard - köpte a szavakat Jared.

Dylan biccentett.

- Mindig is a csajomra pályáztál - szűrte a fogai között Jared..

Hideg borzongás futott végig a testemen, amikor emlékképek tódultak a fejembe Jared első féltékenységi rohamáról.

- Ez még most is csak a te fejedben él - felelte higgadtan Dylan.

Jared szeme résnyire összeszűkül, majd Dylan felé köpött.

- Jenna is jó volt az ágyban - fröcsögte a szavakat.

Dylan szemében tűz gyúlt, majd a szája gúnyos mosolyra húzódott.

- Igazad van Jared, tényleg mindig is vágytam rá - felelte Dylan, majd rám nézett és egy bocsánatkérő mosolyt villantott.

Mielőtt felfoghattam volna, hogy mire is készült, az ajkai az enyémre tapadtak.

Az ajka puha és nedves volt. Édes és enyhén mentolos íz áradt belőle, a korábban rágcsalt mentolos rágótól.

Mielőtt bármit reagálhattam volna, Dylan ajkai elszakadtak tőlem. Amikor kinyitottam a szemem láttam, hogy Jared megragadta vaskos karjával Dylant, és próbálta a földhöz kenni.

Amikor Jared elhajolt, Dylan felrántotta a térdét és belevágta Jared orrába.

Hirtelen Rush és Josh jelent meg a látómezőmben, akik próbálták leráncigálni Dylant Jaredről. Nem jártak sikerrel.

Mielőtt Jared fejrázással magához térhetett volna, Dylan újra neki támadt és öklével Jared orrába vágott.

Ujjak mélyedtek a karomba.

- Mi a fenét művelsz? - kiáltott rám Izzy, akiről nem is tudtam, hogy jön. - Azonnal tűnjünk el innen - rángatott a karomnál fogva.

Megráztam a fejem.

Nem hagyhatom őket itt. Miattam tört ki a balhé.

Éppen időben fordultam vissza, amikor láttam, hogy Dylan kiszabadult Josh szorításából és egy újabb ütést vitt be Jared orrába.

Reccs.

Ezúttal Rush is rávetette magát a vérengző Dylanre, így már ketten próbálták lefogni Dylant.

Eric Miller is megjelent idő közben, aki minden erejével próbálta féken tartani Jaredet.

Jared tekintete rám siklott. Az orrából ömlött a vér.

- Hé, Blair! Szólj, ha meguntad a kisfiúkkal való játszadozást, és inkább egy igazi férfire bízna magad - vicsorgott.

Dylan ekkor teljes erejéből ellökte magát a fiúktól, és lendületből hasba rúgta Jaredet, aki azonnal elterült a földön.

Rávetette magát.

- Hagyd békén - hörögte Jared képébe.

Szirénák hangja visszhangzott.

Josh és Rush ekkor olyan erővel rántották le Jaredről, ami egy halandó ember számára elképzelhetetlennek tűnt. Szorosan tartották, miközben a kocsig vonszolták. Izzy a karomnál fogva rángatott utánuk, majd az autóba tuskolt.

A hátsó ülésen a dühtől tomboló Dylant néztem, és nem bírtam visszafogni magam.

De szemmel láthatóan nem csak nekem esett nehezemre az indulataim kezelése, mert Josh ekkor hátrafordult az anyósülésről.

- Ez meg mi a fasz volt? - ordította felénk.

Erősen Dylan karjába boksoltam.

- Ha még egyszer megcsókolsz kinyírlak - visítottam.
- Hogy mit csináltál? - egy emberként üvöltött fel Josh és Rush.
- Sajnálom, Blair! Felhozta Jennát, és nem tudtam türtőztetni magam. Csak oda akartam szúrni neki - sajnálkozott.

Tehetetlenül összefontam a karom a mellkasom előtt.

- Sajnálom - szabadkozott.

Jenna Dylan volt barátnője, akivel azért szakítottak, mert Jared megdugta Jennát.

Jared állítása szerint ez nem történt meg, viszont Jenna nyíltan bevallotta Dylannek az esetet, aki azonnal kidobta Jennát, és elhagyott bennünket is.

Én nem hittem Jennának. Jared szentül állította, hogy ez nem történt meg.

Egészen addig nem hittem Jenna szavahihetőségében, amíg rá nem nyitottam Jaredre és Rileyra, miközben szerepjáteztek. Eszembe jutott Amyvel való összetűzésem, amikor azért durrant el az agyam, mert elkezdte ecsetelni, hogy mit művelt Josh a farkával.

Valószínűleg Dylan is ezt érezhette, amikor Jared felhozta a Jennával történt afférját.

- Nem haragszom - néztem rá együttérzően.

Elmosolyodott, majd megszorította a kezem.

Egyedül Dylan tudta, hogy mit mondott nekem Amy, ezért tudta, hogy meg fogom érteni a tetteit.

- De még egyszer ne csináld ezt - kértem.
- Nem fogom. Ígérem! - felelte óvatosan - Akkor megbocsájtasz?
- Igen - feleltem.
- Én nem - morogta Josh, mire felvontam a szemöldököm.
- Még jó, hogy téged senki nem kérdezett - vágtam rá,

Elérkezett a nagy nap!

Az esküvőt a Willmore család egyik nyaralójában - *Bridlingtonban* - tartották, amihez történetesen tartozott egy hatalmas bálterem.

Anyám elképzeléseit ez a hely tökéletesen kiegészítette, ami miatt az volt a gyanúm, mintha Mike előre tudta volna, hogy anyám egy napon be fog lépni az életébe.

Az egyik számomra fent tartott vendégszobában álltam a tükör előtt a púder rózsaszín, földig érő, nyitott hátú ruhámban.

A hajam egyik felét feltűztem, míg a másik felét kivasaltam, és leengedtem, így szépen leomlott a hátam közepéig.

Az, hogy izgatott voltam, nem kifejezés. Anyám arcáról napok óta le sem lehetett vakarni a vigyort. Tagadhatatlanul szerelmes volt Mike Willmoreba.

És boldoggá tett a tudat, hogy Mike is ugyanazokkal a csillogó, kifejező szemekkel nézett anyámra. Tipikusan az a pillanat volt ez, amikor az embernek már-már felfordult a gyomra a csöpögő romantikától.

Épp a tükörnél álltam, és a nyaklánccommal bíbelődtem, amikor kopogás hallatszott az ajtó felől.

- Szabad - szóltam ki, mire az ajtó rögtön kitarult.

Rush dugta be a fejét.

Szmokingban volt, és abban a pillanatban, ahogy megpillantottam, minden levegő kiszorult a tüdőmből. Szinte elállt a lélegzetem. A fekete szmoking tökéletesen simult az alakjára, kiemelve széles vállait és keskeny csípőjét. A fehér ing kontrasztot teremtett bronzos bőrével, és a fekete nyakkendő elegáns, mégis szexi hatást kölcsönzött neki.

Az ing gombjai feszesen simultak a mellkasára, és minden egyes lélegzetvételénél látszott, milyen kidolgozottak az izmai. Az egész megjelenése árasztotta magából az erőt és az eleganciát, de volt benne valami nyers és férfias, ami teljesen megbabonázott. A haja lazán

hátra simítva, egy kis tincs szemtelenül hullott a homlokára, mintha csak azt jelezné, hogy nem akar teljesen tökéletes lenni. A szemei, amelyek mindig is olyan mély és titokzatos jégék színben játszottak, most csillogtak, mintha valami belső fény világítaná meg őket. Ahogy rám nézett, éreztem, hogy a pillantása szinte perzsel.

A szmoking anyaga finoman csillogott a lámpa fényében, és ahogy beljebb lépett a szobába, a mozdulatai kecsesek, mégis határozottak voltak. Olyan volt, mint egy ragadozó, aki tudja, hogy minden szempár rá szegeződik, és élvezzi ezt a figyelmet. Nem tudtam levenni róla a szemem.

- Hű, gyönyörű vagy - szólalt meg mély, bársonyos hangján, amitől végigfutott a hideg a hátamon. Minden egyes szó, amit kimondott, mintha különösen nekem szólt volna, mintha csak én léteznék ebben a pillanatban.
- Köszönöm! - vettem tudomásul a bókot, majd viszonoztam - Te is nagyon elegáns vagy! - dicsértem meg, habár ez a pár szó egyáltalán nem fejezte ki, amit akkor éreztem.

Próbáltam összeszedni magam, de az érzések és a látvány túlságosan elárasztottak. Rush soha nem nézett ki ennyire vonzónak, ennyire ellenállhatatlannak. Az elegancia és a férfiasság tökéletes keveréke volt, és ahogy közelebb lépett, éreztem az illatát is - friss és fűszeres, amitől csak még inkább elvesztettem a fejem.

- Minden rendben? - kérdezte, egy apró, féloldalas mosollyal az ajkán, amitől szívem még gyorsabban vert. Csak bólintani tudtam, mert a szavak egyszerűen nem jöttek ki a számon. Rush most, ebben a pillanatban, minden képzeletemet felülmúlta. - Segítsek? - kérdezte, miközben a nyaklánc felé intett a fejével.

Már el is felejtettem, hogy a kezemben van.

- Kérlek - válaszoltam rekedten, és hátat fordítottam neki.

Mögém lépett és átvette a nyakláncot, és becsatolta.

A tükörből néztem heves arc kifejezését. Amikor leengedte a láncot, akkor a tükörben találkozott a tekintetünk. Nem lépett el tőlem, én pedig nem tudtam róla levenni a szemem.

Ekkor karjával óvatosan végig simított a fedetlenül hagyott vállamon, engem pedig jóleső borzongás kerített hatalmába.

Ekkor lehajtotta a fejét, és lágy csókot lehelt a nyakamra.

Az egész testemben megmerevedtem, mert nem számítottam ilyen gyengédségre tőle.

Óvatosan felé fordultam, és a szemébe néztem.

Tekintete ködös volt, és olyan érzelmek kergetőztek benne, amit nem tudtam hova tenni, és megmagyarázni.

- Blair - szólított meg. - Most állunk utoljára egymás mellett úgy, hogy hivatalosan még nem vagyunk mostohatestvérek - emlékeztetett.

Figyelmesen néztem rá.

- Ha ezt most nem teszem meg, életem végéig bánni fogom - suttogta, mire elkerekedett a szemem.

A pillantása mélyen az enyémbé fűrődött, és éreztem, ahogy az idő mintha megállt volna körülöttünk. Nem tudtam elfordítani a tekintetemet róla. A szemei olyan intenzitással néztek rám, hogy szinte éreztem a bőrömön a tekintete égetését. A lélegzetem szaggatottá vált, és a mellkasomban egyre növekvő feszültség lüktetett. Láttam a habozást az arcán, azt a belső küzdelmet, ami örlődött benne. A keze lassan megemelkedett, és gyengéden megérintette az arcomat. Az érintése forró volt és finom, az ujjhegyei lágyan simították végig az arcomat.

És akkor, mielőtt még bármit is mondhattam volna, lehajolt, és az ajkai az enyémelekhez értek. Az első érintés gyengéd volt és bizonytalan, mintha mindketten felfedeznének a másik jelenlétét. Éreztem, ahogy a szívem még gyorsabban kezd verni, a testem minden egyes idegszála életre kelt.

Ahogy a csók mélyült, minden más eltűnt körülöttünk. Az ajkai puhábbak voltak, mint amire számítottam, és az ízük édes és mámorító. Az idő megszűnt létezni, csak mi ketten voltunk, egymásba fonódva, elveszve a pillanatban. A keze lassan a derekamra csúszott, és közelebb húzott magához. Éreztem az izmait, ahogy feszültek és ellazultak, ahogy minden mozdulattal közelebb vont magához. Az én kezem is önkéntelenül megmozdult, felcsúszott a mellkasára, majd a nyaka köré fontam. Éreztem, ahogy bőre forró az ujjaim alatt, ahogy minden egyes érintésemre válaszolt. A csókunk egyre szenvedélyesebb lett, az ajkai mintha varázslatot szórtak volna rám, és minden egyes mozdulattal még mélyebbre húztak. Éreztem, ahogy a világ megszűnik körülöttünk létezni, csak mi voltunk és ez a pillanat.

Végül, amikor már úgy éreztem, hogy levegő után kell kapnom, lassan eltávolodott tőlem. A homlokát az enyémmel támasztotta, és mindketten szaggatottan lélegeztünk. A szemem csukva maradt, ahogy megpróbáltam összeszedni magam, az ajkaim még mindig bizsergtek a csókjától.

- Köszönöm - suttogta újra, és a hangjában hallottam az érzelmek hullámlását. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy az ő tekintete is ugyanolyan zavaros és szenvedélyes volt, mint az enyém.

Nem tudtam válaszolni, a szavak elakadtak bennem. Nem tudtam, hogyan fejezzem ki, amit éreztem, amit ez a pillanat jelentett nekem. De nem is kellett. A tekintete mindent elmondott,

és tudtam, hogy mostantól minden más lesz. És azt is tudtam, hogy szüksége volt erre a csókra, hisz már régóta érlelődött benne. Talán nekem is szükségem volt erre a csókra!

A szemét szorosan lehunyta, és amikor kinyitotta a tekintete tele volt bánattal, és szomorúsággal.

- Mennem kell - felelte, majd kicsörtetett az ajtón, magamra hagyva a gondolataimmal.

Ahogy beléptem a díszterembe, azonnal elkapott a látvány pompája és a díszítés eleganciája. A helyiség, amelyet első látásra nagynak gondoltam, most még tágasabbnak és fényűzőbbnek tűnt. Az aranyszínű falikarok meleg, barátságos fényt árasztottak, ami lágyan megvilágította a krémszínű falakat és a díszes mennyezeti stukkókat.

A terem közepén álló hatalmas kristálysillár szikrázó fénye megtörte a levegőt, szinte táncoltak a fények a parketta tükröződő felületén. A csillár fénye visszatükröződött az asztalokon elhelyezett kristálypoharakon és ezüst evőeszközökön, minden egyes részlet gondosan megtervezett és elrendezett volt. Az asztalokat hófehér abrosszal terítették le, amelyeket aranyszínű szalagok fogtak át, a szalagok végein elegáns masnik díszeltek. Minden egyes asztalon közepén hatalmas virágcsokrok álltak: fehér rózsák, liliomok és egy csipetnyi zöld borostyán gondosan elrendezve, mintha a természet legszebb darabjai közé csöppentem volna. A virágok illata finoman keveredett a levegőben, nyugtató és ünnepélyes hangulatot árasztva.

A széksorokat ugyanolyan hófehér huzattal borították, mint az asztalokat, és aranyszínű masnikkal díszítették őket. Ahogy végigsétáltam a folyosón, éreztem a padló alatt a vörös szőnyeg puhaságát, ami egyenesen az oltárhoz vezetett. Az oltár környékét még díszesebb virágkompozíciók ékesítették, mintha egy mesebeli kert közepébe csöppentem volna. A háttérben egy elegáns, boltíves díszlet állt, amit virágfüzerek borítottak, és finoman leomló fehér függönyök kereteztek. Az egész terem mintha a szeretet és az öröm szimbóluma lett volna, minden egyes részlet a boldogságot sugározta, amelyet anyám és Mike érzett ezen a különleges napon. Minden virág, minden gyertya, minden apró dekorációs elem azt hirdette, hogy ez a nap valóban különleges és emlékezetes.

A zene lágyan szólt a háttérben, egy vonósnegyes klasszikus dallamokat játszott, amelyek harmonikusan töltötték meg a teret. A zene és a vendégek halk moraja kellemes, nyugtató hangulatot teremtett, amelyben mindenki kényelmesen érezhette magát. A pillanatot még különlegesebbé tette, hogy mindenki ünneplőbe öltözött. A vendégek csillogó ruhái és elegáns öltöneyei hozzájárultak az esemény fenséges hangulatához. Ahogy végignéztam az

összegyűlt sokaságon, láttam az arcokon az örömet és boldogságot, amely csak fokozta a nap ünnepélyességét.

Miután véget ért a szertartás, elkezdődött a buli.

Pár órával később nem tudtam levenni a szemem Rush-ról. Általában olyan visszafogott, soha nem láttam őt egy sörnél többet inni. Most viszont a táncparkett szélén tántorgott, kezében egy félig üres üveggel, arca kipirult, és a mozdulatai egyre koordinálatlanabbá váltak.

- Mi a fene történt vele? - kérdeztem félig magamtól, félig pedig a mellettem ülő Joshtól.

próbáltam Rush minden egyes mozdulatát figyelni, hátha sikerül kitalálnom, mi hozta elő ezt a viselkedést. Nem tudtam elhinni, hogy az a személy, akit mindig is higgadtnak és mértéktartónak ismertem, most ennyire elvesztette az önuralmát.

Josh arca tükrözte az én aggodalmamat.

- Nem tudom, nem szokott ilyen lenni - felelte fogcsikorgatva, mintha csak a gondolataimban olvasna. - Gyere, segítsünk neki, mielőtt kellemetlenebb helyzetbe hozza magát - morogta, majd hátra lökte a székét, és elindult Rush felé.

Követtem a példáját.

Odamentünk Rush-hoz, aki épp egy székre próbált leülni, de az utolsó pillanatban elvesztette az egyensúlyát, és majdnem leesett. Szerencsére Josh gyorsan közbelépett és elkapta, mielőtt nagyobb baj történt volna.

- Minden rendben? - kérdeztem, miközben próbáltam stabilizálni őt, de csak egy kábult mosolyt kaptam válaszul. Az arca kipirult, és a szemei üvegesek voltak. Ez az állapot teljesen idegen volt tőle.
- Vigyük fel az emeletre - javasolta Josh. Egyetértően bólintottam, és együtt próbáltuk Rush-t felsegíteni. Nem volt könnyű, mert bár Rush nem volt különösebben nehéz, a részegségtől minden mozdulata kiszámíthatatlan és koordinálatlan volt.

Lassan felvezettük az emeletre, ahol végre egy vendégszobát találtunk. A szoba sötét volt, csak a holdfény szűrődött be az ablakon, halvány fényt vetve a bútorokra. Óvatosan lefektettük Rush-t az ágyra, és próbáltuk úgy elhelyezni, hogy kényelmesen pihenhessen.

- Minden rendben lesz - mondta Josh, miközben betakarta Rush-t. - Csak ki kell józanodnia.

Némán figyeltem, ahogy Rush lassan ellazult, és mély lélegzetvételei jelezték, hogy kezd álomba merülni. Az aggodalom azonban nem múlt el. Mi történhetett vele, hogy így elvesztette az önuralmát? Még soha nem láttam ilyennek. Mindvégig azt sugallta felém, hogy várja az esküvőt.

Josh-ra néztem, aki szintén aggódó arccal nézte Rush-t.

- Vele maradok egy darabig, csak hogy biztosan minden rendben legyen - jelentettem ki.

Josh bólintott, és leültünk az ágy mellé, figyelve barátunk nyugodt lélegzetvételeit.

- Neked nem muszáj maradnod - suttogtam.
- De maradok. Az én barátom is - vallotta be, mire elmosolyodtam.

A szoba csendje és a holdfény megnyugtató volt, de az aggodalom továbbra is ott motoszkált bennem. Tudtam, hogy választ kell találnom arra, mi történt Rush-sal, és miért lett ilyen mértéktelen ezen az estén.

- Mégis mi a fene ütött belé? - kérdeztem halkán morfondírozva.

Josh vállat vont.

- Van egy tippem - suttogta, mire rá emeltem a tekintetem.

Hevesen kezdte rázni a fejét.

- Nem osztom meg veled - közölte, én pedig próbáltam lenyelni az elutasítás keserű ízét.

Bólintottam.

- Hogy vagy? - kérdezte néhány pillanatnyi csend után.
- Jól - biccentettem kurtán. - És te?

Vállat vont.

- Majd kérdezd meg holnap - javasolta, mire értetlenül néztem rá.
- Okéé - hagytam rá.

Egy ideig még néztük a nyugodtan alvó Rush testét, és mikor már biztosak voltunk abban, hogy nem lesz semmi baj, elhagytuk a szobát.

- Visszamenjünk? - kérdezte Josh.
- Talán vissza kéne - feleltem.

Josh felém nyújtotta a karját, amit elfogadtam, és belé karolva visszamentünk az esküvőre.

A zene lágyan csendült fel a háttérben, ahogy Josh felém fordult. A szemei csillogtak, és az ajkán halvány mosoly játszott. A terem fényei meleg ragyogással ölelték körül a vendégeket, akik épp a vacsorát élvezték vagy halk beszélgetésekbe merültek, vagy a tánctéren ringatóztak.

- Táncolnál velem, Blair? - suttogta. hangja mély és nyugodt volt, ami mindig is biztonságot sugallt számomra.

Bólintottam, és kezemet az övébe helyeztem. Az érintése meleg volt és határozott, mintha csak arra várt volna, hogy ezt a pillanatot megossza velem. Ahogy a táncparketre vezetett, éreztem a pillantásokat magunkon, de most csak mi ketten léteztünk.

Josh gyengéden magához húzott, és ahogy a karja a derekam köré fonódott, biztonságban éreztem magam. A másik kezét a saját kezembe helyezte, és elkezdtünk lassan ringatózni a zene ütemére. Az első néhány lépés kissé esetlen volt, de hamarosan megtaláltuk a közös ritmust.

- Nem is tudtam, hogy tudsz táncolni - vallottam be fesztelenül.

Josh elmosolyodott, és a szemébe mélyen néztem, ahol láttam a válaszát.

- Tudok, csak nem szeretek.
- Akkor most miért táncolunk? - kérdeztem értetlenül.

Josh ajka széles mosolyra húzódott.

- Csak különleges alkalmakkor táncolok - mondta halkan, majd egy pillanatra elengedte a tekintetemet, hogy körülnézzem a teremben. - És ez egy különleges alkalom.

Ahogy a zene tovább szólt, éreztem, ahogy a szívem egyre gyorsabban ver. A lépéseink összhangban voltak, és minden egyes mozdulatunk olyan természetesnek tűnt, mintha mindig is együtt táncoltunk volna. A terem lágy fényei táncoltak körülöttünk, és minden egyes fordulaton úgy éreztem, mintha egy másik világba csöppentünk volna. Josh szorítása gyengéd, de határozott volt, és ahogy közelebb húzott magához, éreztem az illatát, a friss és fűszeres keveréket, ami mindig is megnyugtatót. A fejét enyhén lehajtotta, és éreztem a lehetőségét a hajamban, ahogy halkan beszélt.

- Örülök, hogy veled élvezhetem ezt a pillanatot - suttogta, és a szavai mélyen megérintettek. Éreztem, hogy az arcom kipirul, és egy apró mosoly húzódott az ajkamra.
- Én is örülök! - válaszoltam halkan, és egy pillanatra lehunytam a szemem, hogy teljesen átadhassam magam a pillanatnak. A zene, a mozdulataink, és Josh közelsége mind-mind összefonódtak, és úgy éreztem, mintha egy varázslatos buborékban lennénk, ahol csak mi ketten léteztünk.

Ahogy a dal a végéhez közeledett, Josh lassan megállt, és egy utolsó fordulattal visszavezetett a kiinduló helyünkre. Még mindig tartott, a kezei enyhén a derekamon pihentek, és ahogy a szemébe néztem, láttam benne a melegséget és a törődést.

- Köszönöm, hogy megtiszteltél ezzel a tánccal - mondta mosolyogva, és éreztem, hogy a szívem még gyorsabban ver.

- Köszönöm, hogy megmutattad ezt az oldalad - válaszoltam, és ahogy elengedtük egymást, tudtam, hogy ez a pillanat örökre megmarad bennem. Az első táncunk Josh-sal nem csak egy egyszerű tánc volt, hanem egy varázslatos élmény, amit soha nem felejték el.